

EL MITE DE LA CREACIÓ

El relat de la creació segons ens narra la Bíblia no es una història com l'entenem avui. El relat de la creació del Gènesi està fet per dos autors ben diferenciats. Un es diu el Yahvista (J) i l'altra el Sacerdotal (P).

EL YAHVISTA

Els documents que més han influït en la redacció de J és *l'epopeia de Gilgamesh* de Mesopotàmia (s XXVIIIaC) És un intent d'explicació del perquè hi ha el mal a la terra. Enkidu i Gilgamesh varen ser formats del fang i els van posar dins un jardí. Enkidu només coneixia els animals. Quan va conèixer la dona, ella li va ensenyar a fer de tot: menjar, rentar-se, viure, relacions sexuals...La dona va esdevenir com una iniciadora a la civilització. Ella transforma l'home en un ésser diví.

Els éssers humans es sabien mortals per això volien ésser deus i arribar a la immortalitat. Per això es volien apoderar d'un esbarzer que els permetés de tornar-se immortals. Mentre Gilgamesh es banya en un riu, una serp li roba aquesta planta. Ell immediatament canvia d'escames. Aquest fet va fer creure als humans que gaudia de vida eterna.

La igualtat de la dona amb la saviesa també es troba a Egipte amb la deessa Maat, font del coneixement i dispensadora de la justícia. Després, Isis va prendre les virtut de la Saviesa i es transformà en la Gran Deessa Mare de la Mediterrània. L'evangelista Joan nomena a aquesta Sophia, el Logos.

EL SACERDOTAL

Fou escrit cap el s V aC. Al final de l'exili de Babilònia. L'estament sacerdotal fa d'Israel una teocràcia. El poble retorna desolat perquè està sota el domini persa. El relat dóna explicació al fracàs jueu i alhora sembla una llavor d'esperança. La nació jueva encara no existeix, només hi ha petites comunitats religioses.

Els han abandonat Yahvé adorant els ídols falsos, han estat infidels a l'Aliança. Volen per això, recuperar la seva identitat unificant el culte i tots els ritus entorn del Déu únic i el temple guiats pels sacerdots. Tot està ordenat i jerarquitzat.

El relat del Gènesi té molt en comú amb el poema acàdic *Enuma Elish* de Babilònia. El poema relata l'aparició de la llum, de la terra, de l'home i el descans dels déus. El relat ens ve a dir que els homes foren creats a fi que els déus poguessin descansar. En canvi el relat jueu ens presenta la humanitat com a col·laborada de Déu.

El P enumera les coses referides a Déu amb un estil sacerdotal i litúrgic. A la fi vol donar esperança al poble promentent-li fecunditat i domini sobre la terra.

Un autor posterior, en temps d'Esdres (any 400aC) va unificar els dos relats i els va donar una redacció com la tenim actualment, barrejant les dues tradicions.

Segons autor P l'aparició femenina és posterior a l'home. L'autor de la carta a 1 Tim2,11-13 afirma. La dona no té domini sobre l'home perquè Adam va ser format en primer lloc.. Avui es parla de l'ésser genèric (no hermafrodita o bisexual) Segons una opinió actual ADAM contenia els dos sexes fins el moment de la diferenciació d'EVA. L'home i la dona varen ser creats a la vegada destinats a l'ajuda mútua i al reconeixement.

LA COSTELLA

La ciència actual ens ha ajudat a veure que l'home i la dona aporten per igual al genoma humà. La costella surt d'un malentès entre fang i ós. A Mesopotàmia el fang recuit era la base de totes les construccions. L'autor bíblic fa servir el verb BNH, el mateix que s'empra per descriure la construcció de muralles, fortaleses, temples o castells.

Adam està tret de la terra (adamah). El relat jueu no parla de sang, però en hebreu sang, DAM, té certs paral·lelismes. El mateix entre ARURIM (anaven nus), i el serpent que s'escriu ARUM (i que alhora vol dir astúcia i nuesa).

La paraula hebrea SELA correspon al vocable sumeri TI (que vol dir costella i vida).. Eva és la mare de tots els vivents. La dona és l'ajuda i la companya de l'home perquè és extracció de la pròpia vida. La 'senyora de la costella' és la 'senyora de la vida', aquests són títols que es donava a la deessa Nurti a Mesopotàmia.

També es donen un joc de paraules entre ISH (gènere masculí) i ISSHAH (gènere femení). Si estaven nus i no tenien vergonya vol dir que eren com infants i que encara no s'havia desvetllat l'atracció sexual de l'adolescència.